

Panium – Nummer seks

Profetiske vejmærker i Daniel 11: USSR's sammenbrud, søndagsloven og det moderne Roms fremkomst

Jeff Pippenger
2025-03-09

Med Sovjetunionens sammenbrud i 1989 blev Daniel 11, vers 40, opfyldt. Vers 41 er søndagsloven i De Forenede Stater, ligesom vers 16 er det. Fra 1989 og indtil søndagsloven i De Forenede Stater er vers 40 tomt. Sovjetunionens sammenbrud i 1989 blev også identificeret i Daniel 11, vers 10, som oprindeligt blev opfyldt af Antiochus Magnus.

Antiochus III Magnus, den seleukidiske „konge i nord“, regerede fra 223–187 f.Kr. og søgte at generobre de områder, der var gået tabt til ptolemæerne (den „konge i syd“) efter den tredje syriske krig (246–241 f.Kr.). Hans felttog i den fjerde syriske krig (219–217 f.Kr.) havde til formål at generobre Koilesyrien, Fønikien og Palæstina. I 219 f.Kr. marcherede Antiochus sydpå, erobrede Seleucia-in-Pieria, Tyrus og Ptolemais (Akko) og generobrede de kystnære fæstninger. I 218 f.Kr. rykkede han videre frem, indtog Philadelphia (Amman) og trængte frem mod Egyptens grænse med det forsæt at generobre de tabte seleukidiske landområder helt ned til Gaza. Antiochus standsede sin fremrykning i 218 f.Kr., konsoliderede sine gevinster og forberedte et afgørende fremstød. Ptolemæus IV Filopator, den ptolemæiske konge, samlede en hær for at møde ham, styrket af egyptiske tropper. Vers ti i Daniel kapitel elleve fremstiller denne bevægelse hos Antiochus og foregriber således Sovjetunionens sammenbrud i 1989 samt tjener som forbillede på vers fyrre.

Men hans sønner skal ruste sig og samle en mængde store styrker; og den ene skal visselig komme og oversvømme og drage igennem; derpå skal han vende tilbage og ruste sig lige til sin fæstning. Daniel 11:10.

Når nordens konge i vers fyrre “vælder frem og går over”, stemmer det overens med nordens konge i vers ti, som “vælder frem og drager igennem”. I begge vers er det de samme hebraiske ord, som blot er oversat en smule forskelligt. Det er det samme udtryk som findes i Esajas 8,8.

Og han skal trænge ind i Juda; han skal skylle frem og vælde over, han skal nå helt op til halsen; og udfoldelsen af hans vinger skal fylde bredden af dit land, Immanuel. Esajas 8:8.

Hvert af de tre vers identificerer en sydlig konge, som bliver besejret af en nordlig konge. Antiochos, den nordlige konge, sejrer over Ptolemæus, den sydlige konge, ligesom Sankerib sejrede over Juda, den sydlige konge, og ligesom nordens konge i vers fyrre fejede Sovjetunionen bort i 1989. Tre vers sammen med de tre historiske opfyldelser af disse vers identificerer „endens tid“ i 1989. Således er vers ti 1989, og vers seksten er søndagsloven i De Forenede Stater, ligesom vers fyrre-et.

Versene elleve til femten er et skriftsted, som også har en historisk opfyldelse, der identificerer bestemte profetiske vejmærker inden for den skjulte historie i vers fyrre. Før søndagsloven i De Forenede Stater, men efter 1989, fremstilles slaget ved Rafia og dets efterspil i versene elleve og tolv, og slaget ved Panium fremstilles i versene tretten til femten.

Søndagsloven er den fastsatte tid; for det er dér, at pavedømmets dødelige sår læges, og paven vender tilbage til jordens trone. Denne magtbemyndigelse blev forbilledligt fremstillet ved pavedømmets tronbestigelse i 538 og ved det hedenske Roms tronbestigelse ved slaget ved Actium. Da det hedenske Rom først profetisk var blevet indsat på tronen, herskede det suverænt i 360 år. Da pavedømmet først var blevet indsat på tronen i 538, herskede det suverænt i tolv hundrede og tres år. Når det dødelige sår læges ved søndagsloven, vil pavedømmet herske suverænt i symbolske 42 måneder.

Og jeg så et af dets hoveder, som om det var såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt; og hele verden undrede sig over dyret. Og de tilbad dragen, som gav dyret magt; og de tilbad dyret og sagde: Hvem er ligesom dyret? hvem er i stand til at føre krig imod det? Og der blev givet det en mund til at tale store ord og bespottelser; og der blev givet det magt til at fortsætte i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 13:3–5.

Vers 27 siger om „begge“ disse konger:

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mod at øve ondskab, og de skal tale løgn ved ét og samme bord; men det skal ikke lykkes; for enden skal endnu komme til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

De to konger i vers syvogtyve er de konger, der omtales i de to foregående vers, og som derefter udkæmpede slaget ved Actium.

Og han skal opbyde sin kraft og sit mod mod sydens konge med en stor hær; og sydens konge skal ruste sig til kamp med en overmåde stor og mægtig hær; men han skal ikke kunne stå sig, thi de skal lægge råd op imod ham. Ja, de, som spiser af hans måltids portion, skal ødelægge ham, og hans hær skal skylle frem; og mange skal falde dræbte. Daniel 11:25, 26.

Vers syvogtyve skaber derfor en uregelmæssighed, som må forstås, før vi går videre. I vers fireogtyve repræsenterer »tiden« en periode på 360 år, som begynder ved slaget ved Actium og afsluttes ved den fastsatte tid i år 330.

Sydens konge i slaget var Kleopatra, som var i alliance med Markus Antonius. Oktavian var Nordens konge, som ville besejre dem begge. På den fastsatte tid (31 f.Kr.) ville de to konger, som tidligere havde siddet ved ét og samme bord og løjet for hinanden, stå over for hinanden i slaget ved Actium.

De to konger ved bordet stemmer overens med historien om slaget ved Panium (vers 13 til 15), hvor der fandtes en alliance mellem Antiochus Magnus og Filip af Makedonien. Denne historiske alliance svarer til den symbolske alliance, som er repræsenteret i navnet Panium på Kristi tid—Caesarea Philippi. Alliancen er også repræsenteret i vers fyrre, når USSR fejles bort i 1989 gennem en alliance mellem Reagan og pave Johannes Paul II. De to konger siger løgne til hinanden

før 31 f.Kr., hvilket stemmer overens med søndagsloven i De Forenede Stater, og derfor finder deres løgne sted før vers seksten, i den historie, som er repræsenteret ved vers tretten til femten, og som blev opfyldt ved slaget ved Panium sytten år efter slaget ved Raphia og et hundrede og syvogtredive år før Pompejus erobrede Jerusalem til opfyldelse af vers seksten.

I vers otteogtyve vender Octavius, sejrherren over både Kleopatra (Sydens konge) og Marcus Antonius, »tilbage til sit land med store rigdomme; og hans hjerte skal være imod den hellige pagt; og han skal udføre store gerninger og vende tilbage til sit eget land.« Uriah Smith identificerer disse to sejre som Actium i 31 f.Kr. og Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. Vers otteogtyve identificerer derfor en historie, som begynder ved slaget ved Actium, der er begyndelsen på de 360 år, og Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr.

Derpå skal han vende tilbage til sit land med store rigdomme; og hans hjerte skal være vendt mod den hellige pagt; og han skal udføre mægtige gerninger og vende tilbage til sit eget land. Daniel 11:28.

Den sidste sætning i vers fireogtyve (selv for en tid) og fremad fremstiller en historisk linje, som begyndte i 31 f.Kr. og afsluttes i den sidste sætning i vers enogtredive (skal opstille Ødelæggelsens Vederstyggelighed), hvilket blev opfyldt i 538. Linjen begynder med slaget ved Actium, som markerer begyndelsen på, at det hedenske Rom herskede suverænt i tre hundrede og tres år. Linjen ender i 538, idet det pavelige Rom begyndte at herske suverænt i tolv hundrede og tres år. Inden for versene og den historie, som opfyldte versene, repræsenterer den fastsatte tid i 330 en deling i det hedenske Roms historie som det fjerde rige i Bibelens profeti. Efter den indledende periode med suverænt herredømme i tre hundrede og tres år følger to hundrede og otte års opløsning af riget forud for, at pavedømmet besteg tronen i vers enogtredive i året 538. I rækkefølgen af disse otte vers er det kun vers syvogtyve, der identificerer en historisk opfyldelse, som fandt sted før slaget ved Actium i 31 f.Kr.

Vers syvogtyve angiver et møde mellem to konger forud for den »fastsatte tid«, og vers niogtyve angiver en »fastsat tid«. Den »fastsatte tid« i vers syvogtyve er begyndelsen på perioden på tre hundrede og tres år, og den »fastsatte tid« i vers niogtyve er afslutningen på perioden på tre hundrede og tres år. Begyndelsen og afslutningen repræsenterer en »fastsat tid«.

Hedensk Rom begyndte at blive givet magt, da det erobrede den tredje geografiske hindring, sådan som den fremstilles i Daniel 8:9.

Og fra et af dem fremkom et lille horn, som blev overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Daniel 8:9.

Bemyndigelsen begyndte ved slaget ved Actium og den efterfølgende underkastelse af sydens konge (Egypten) i vers ni i kapitel otte.

Afslutningen på det hedenske Roms herredømme som det fjerde rige i Bibelens profeti indtraf i 538, da det pavelige Rom overvandt sin tredje geografiske hindring. Hele den fem hundrede og otteogtres år lange periode fra slaget ved Actium indtil 538 begynder med, at det hedenske Rom besejrer sin tredje hindring og bliver det fjerde rige i Bibelens profeti, og den ender, når det

pavelige Rom besejrer sin tredje geografiske hindring.

Som Bibelprofetiens fjerde rige identificerer den fremstillede historie to perioder: den første, hvor Rom ophører sig selv, efterfulgt af en periode, der beskriver Roms fald. Begyndelsen på den første ophøjelsesperiode er også begyndelsen på hele den periode, hvor det hedenske Rom herskede som Bibelprofetiens fjerde rige. Den første periode af Roms ophøjelse begynder og ender med en fastsat tid, og den begynder også med foreningen af det nordlige og det sydlige rige. Den ender med delingen i et østligt rige og et vestligt rige. At den begynder og ender med en fastsat tid, og at begyndelsen og afslutningen repræsenterer Alexanders riges fire delinger.

De to fastsatte tider i vers syvogtyve og niogtyve repræsenterer et indledende og afsluttende vejmærke, der beskriver den periode, hvor Rom hersker suverænt. Ved søndagsloven i De Forenede Stater, til opfyldelse af vers enogfyrre og vers seksten i Daniel elleve, begynder perioden, hvor det moderne Rom skal herske suverænt i toogfyrre symbolske måneder. Den første fastsatte tid i vers syvogtyve er søndagsloven i De Forenede Stater, og den anden fastsatte tid repræsenterer det tidspunkt, hvor den sidste nation på jorden følger De Forenede Staters eksempel og håndhæver den sidste søndagslov og derved identificerer den verdensomspændende håndhævelse af afgudssabbatten.

Disse to profetiske vejmærker er søndagsloven i De Forenede Stater frem til håndhævelsen af den verdensomspændende søndagslov, og disse to søndagslove er de to fastsatte tider i vers syvogtyve og niogtyve. Den første fastsatte tid i vers syvogtyve blev også forbilledligt fremstillet ved Konstantins søndagslov i 321, og den pavelige søndagslov ved koncilet i Orléans i 538 repræsenterer den verdensomspændende søndagslov.

I sammenhængen i vers tretten til femten udgør slaget ved Panium den historie, som går forud for søndagsloven i vers seksten. Inden for denne historie opfyldes mødet mellem de to konger, som lyver for hinanden. Vers tretten til femten er en del af den historie, der fremstilles i vers ti til seksten. Versene identificerer den fjerde syriske krig i vers ti, slaget ved Raphia i vers elleve og følgerne af dette slag i vers tolv. Vers tretten til femten fremstiller historien om året 200 f.Kr., da slaget ved Panium blev opfyldt, og da det hedenske Rom, fremstillet som røverne af dit folk, træder ind i den profetiske fortælling.

Daniel 11, vers 40, identificerer USSR's sammenbrud i 1989, og vers 16 identificerer søndagsloven i USA. Mødet mellem to konger, som lyver for hinanden forud for den fastsatte tid, hvilket var slaget ved Actium, finder sted inden for historien i vers 40, som følger efter endetiden i 1989 og afsluttes ved søndagsloven i USA. Vers 27 er et vejmærke i den skjulte historie i vers 40, som indtræffer efter 1989, men før søndagsloven. "Mødet" i vers 27 er et vejmærke før Rom får myndighed ved søndagsloven. Der er flere vejmærker, som leder frem til pavemagtens myndiggørelse i 538, og disse vejmærker forekommer også før den fastsatte tid. Et af disse profetiske vejmærker er Justinians dekret i 533, som opfyldte vers 30's henvisning til at have "forstand med dem, som forlader pagten."

De øvrige vejmærker, der fører til den fastsatte tid i det hedenske Roms historie, er året 330, da det hedenske Rom styrtede ned og samtidig gav "sædet" til den pavelige magt. I 496 gav Clovis sin

“magt” til pavedømmet. Til opfyldelse af Daniel syv fjernede det hedenske Rom “tre horn” for pavedømmets skyld, hvoraf det sidste var fjernelsen af østgoterne fra byen Rom i 538. I 508 blev hedenskabets religion tilsidesat som rigets lovlige religion og erstattet med katolicismen. 538 repræsenterer søndagsloven i vers enogfyrre, og 496 repræsenterer 1989, da Reagan ligesom Clovis viede sin magt til paven i Rom. Året 330 identificerer søndagsloven, for det er dér, pavedømmet vender tilbage til autoritetens sæde.

Dette identificerer, at både 538 og 330 repræsenterer den fastsatte tid, hvilket er vers seksten og enogfyrre. 496 repræsenterer 1989 som opfyldelsen af vers ti og vers fyrre i Daniel 11 og Esajas 8:8. 508 identificerer det tidspunkt, hvor rigets religion tilsidesættes til fordel for katolicismen. Begyndende med Klodevig i 496 og frem til 508 blev en gradvis fjernelse og erstatning af rigets lovlige religion illustreret. I den historie, som begynder i 330, fremstilles Vestroms gradvise undergang ved de første fire basuner, hvorved en gradvis ødelæggelse identificeres, som begynder med søndagsloven i De Forenede Stater.

Det gradvise fald af det hedenske Rom efter Konstantins søndagslov i 321 illustrerer De Forenede Staters fald som det sjette rige i Bibelens profeti, der når frem til søndagsloven. Derefter bringes de fire basundomme over De Forenede Stater, sådan som Sister White har identificeret det, når hun siger, at „nationalt frafald vil blive efterfulgt af national ruin“. Ezekiel følger vidnesbyrd til om en firedobbelt straf.

Og HERRENS ord kom atter til mig og lød således: Menneskesøn, når et land synder imod mig ved groft troløshedsbrud, da vil jeg række min hånd ud imod det og bryde dets brødstav, og jeg vil sende hungersnød over det og udrydde både mennesker og dyr derfra. Om så disse tre mænd, Noa, Daniel og Job, var i det, skulle de ved deres retfærdighed kun redde deres egne sjæle, siger den Herre HERREN. Hvis jeg lader glubske dyr fare gennem landet, og de hærger det, så det bliver øde, så ingen kan færdes der på grund af dyrene, da gælder det: Om disse tre mænd var i det, så sandt jeg lever, siger den Herre HERREN, de skal hverken redde sønner eller døtre; de alene skal blive reddet, men landet skal blive øde. Eller hvis jeg fører sværd over det land og siger: Sværd, drag gennem landet! så jeg udrydder både mennesker og dyr derfra, da gælder det: Om disse tre mænd var i det, så sandt jeg lever, siger den Herre HERREN, de skal hverken redde sønner eller døtre, men de alene skal selv blive reddet. Eller hvis jeg sender pest ind i det land og udøser min vrede over det i blod for at udrydde både mennesker og dyr derfra, da gælder det: Om Noa, Daniel og Job var i det, så sandt jeg lever, siger den Herre HERREN, de skal hverken redde søn eller datter; de skal kun redde deres egne sjæle ved deres retfærdighed. For således siger den Herre HERREN: Hvor meget mere, når jeg sender mine fire svære domme over Jerusalem, sværdet og hungersnøden og de glubske dyr og pesten, for at udrydde både mennesker og dyr derfra! Men se, der skal blive en rest tilbage i den, som skal føres ud, både sønner og døtre; se, de skal komme ud til jer, og I skal se deres vej og deres gerninger; og I skal blive trøstet over den ulykke, som jeg har bragt over Jerusalem, ja over alt det, som jeg har bragt over den. Og de skal trøste jer, når I ser deres veje og deres gerninger; og I skal kende, at jeg ikke uden grund har gjort alt det, som jeg har gjort i den, siger den Herre HERREN. Ezekiel 14:12–23.

Vi vil fortsætte disse overvejelser i den næste artikel.

